

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **MAGION system, a. s.**, sídlem Jiráskova 1252, Vsetín, zastoupené Mgr. Markem Šimkou, advokátem, sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti**: Masarykova univerzita, sídlem Žerotínovo nám. 617/9, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. ÚOHS-44147/2023/162, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2025, č. j. 29 Af 12/2024-187,

t a k t o :

- I. Osobě zúčastněné na řízení **se ukládá** zákaz uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku s vybraným dodavatelem při zadávání veřejné zakázky „*Otevřený informační systém pro Masarykovu univerzitu*“, uveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 5. 2021 pod ev. č. Z2019-004453, ve znění pozdějších oprav a v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. 5. 2021 pod ev. č. 2021/S 086-222638, ve znění pozdějších oprav, a to do doby pravomocného skončení řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2025, č. j. 29 Af 12/2024-187.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na vydání předběžného opatření, a to ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023, č. j. ÚOHS-34911/2023/500, ve věci přezkoumání úkonů osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „zadavatelka“) spočívajících v odmítnutí námitek žalobkyně proti volbě druhu zadávacího řízení „*Otevřený informační systém pro Masarykovu univerzitu*“, rozhodl tak, že návrh žalobkyně zamítl, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření. Předseda žalovaného v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí úřadu.

[2] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podala žalobkyně správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Ten žalobu zamítl jako nedůvodnou, proti čemuž žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí kasační stížností. Společně s kasační stížností stěžovatelka podala též návrh na uložení předběžného opatření, kterým by soud zakázal zadavatelce uzavřít smlouvu na výše uvedenou veřejnou zakázku.

[3] V návrhu na uložení předběžného opatření stěžovatelka uvedla, že krajský soud zadavatelce předběžným opatřením zakázal uzavřít smlouvu na předmět veřejné zakázky, stejně učinil také Nejvyšší správní soud ve věci rozhodnutí zadavatelky o vyloučení stěžovatelky ze zadávacího řízení na tutéž veřejnou zakázku. K zamítnutí žaloby došlo v důsledku procesního pochybení krajského soudu v podobě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces. Pokud by došlo k uzavření smlouvy, stěžovatelka by ztratila možnost realizovat předmět plnění veřejné zakázky a takto generovat zisk ze své podnikatelské činnosti, ačkoliv je vysoce pravděpodobné, že by v zadávacím řízení její nabídka byla úspěšná. Stěžovatelce hrozí také újma v podobě marně vynaložených nákladů na procesní obranu a zhoršení reputace. Na druhou stranu nařízení zákazu uzavření smlouvy excesivně nezasáhne do práv zadavatelky, neboť ta nadále využívá existující informační systém dodávaný stěžovatelkou.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na uložení předběžného opatření uvedl, že předběžné opatření je výjimečný institut, který je potřeba odůvodnit závažnými důvody. Stěžovatelka však takové důvody neuvedla. Předběžné opatření spočívající v zákazu uzavřít smlouvu již bylo nařízeno v řízení u Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 153/2025, opakované nařízení totožného předběžného opatření by bylo nadbytečné. Stěžovatelka se pouze snaží o co nejzazší oddálení výsledku soudního řízení, aby mohla zadavatelce poskytovat své služby co nejdéle. Současně není zřejmé, proč se stěžovatelka domáhá zatímní úpravy poměrů, neboť zadavatelka dosud dodavatele nevyzvala k podání nabídek, zadávací řízení tak současně nesměruje k bezprostřednímu uzavření smlouvy.

[5] Zadavatelka ve vyjádření k návrhu na uložení předběžného opatření uvedla, že respektuje právo stěžovatelky na spravedlivý proces, proto doposud nezpochybňovala návrhy na vydání předběžných opatření. Dosavadní systém poskytovaný stěžovatelkou je pro zadavatelku nevyhovující a finančně zatěžující, zadavatelka považuje za nehospodárné dále systém rozvíjet, což ji brzdí v dalším rozvoji. Stěžovatelka se pouze snaží co nejvíce prodloužit trvání dosavadního dodavatelského vztahu. O účelovosti návrhu na nařízení předběžného opatření svědčí i demagogická argumentace stěžovatelky uvedená v kasační stížnosti.

[6] Dle § 272b odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, platí, *že při rozhodování o předběžném opatření soud bere v úvahu pravděpodobné důsledky předběžného opatření pro veřejný zájem i všechny další zájmy, které jím mohou být poškozeny. Soud předběžné opatření nařídí pouze tehdy, pokud veřejný zájem na plnění veřejné zakázky nepřevažuje nad zájmem účastníka řízení na zabránění takovému plnění; při posuzování těchto zájmů je mimo jiné povinen předběžně posoudit závažnost a důvodnost žalobních bodů, a to včetně toho, zda v předchozím řízení u Úřadu shledává takové vady, které mohly ovlivnit výsledek rozhodnutí Úřadu.*

[7] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že citované ustanovení představuje doplnění obecných podmínek pro předběžné opatření v § 38 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Při nařizování předběžného opatření v režimu zákona o zadávání veřejných zakázek je tak namísto zkoumat nejen potřebu zatímní úpravy práv a povinností účastníků, ale rovněž posoudit hrozbu vzniku vážné újmy na straně navrhovatele a poměřit ji s ostatními zájmy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2024, č. j. 8 As 33/2024-76, body 40 a 41, nebo ze dne 7. 8. 2024, č. j. 2 As 116/2024-68, body 37 a 38). Cílem zákonodárce při stanovení zvláštních podmínek v § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, „zjevně bylo, aby se v řízeních

pokračování

o žalobách směřujících proti rozhodnutí žalovaného o přezkoumání úkonů zadavatele předběžná opatření nevydávala automaticky, ale aby se vždy důsledně vážily konkrétní okolnosti věci“ (rozsudek č. j. 8 As 33/2024-76, bod 38). „Automatická“ předběžná opatření v řízení před krajským soudem nepožaduje ani unijní právo (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 1. 2024, C-303/22, CROSS Zlín, bod 74).

[8] Návrhy na předběžné opatření v řízení před správním soudem podle zákona o zadávání veřejných zakázek se posuzují ve dvou krocích. Zaprvé soud hodnotí, zda navrhovatel tvrdil a osvědčil hrozbu vážné újmy vyžadující zatímní úpravu poměrů; zadruhé se tato újma poměřuje s identifikovanými veřejnými zájmy na plnění veřejné zakázky, a to s přihlédnutím k předběžně zhodnocené závažnosti a důvodnosti uplatněných žalobních bodů a vad napadeného rozhodnutí (viz rozsudky č. j. 8 As 33/2024-76, body 35, 56 a 57, a č. j. 2 As 116/2024-68, body 39, 52 a 58).

[9] Nejvyšší správní soud proto nejprve přistoupil k hodnocení existence hrozby vážné újmy na straně stěžovatelky. Ta v návrhu na uložení zákazu uzavření smlouvy uvedla, že v důsledku uzavření smlouvy by ztratila možnost nadále se ucházet o veřejnou zakázku v případě zrušení správních rozhodnutí, neboť by žalovaný následné řízení zastavil. Stěžovatelka by tak ztratila možnost realizovat předmět plnění veřejné zakázky a takto generovat zisk ze své podnikatelské činnosti. Tato tvrzení dle stávající judikatury splňují „nezbytnou vstupní podmínku“ pro projednání předběžného opatření a postačují k tomu, aby soud tato tvrzení v druhém kroku poměřil s veřejnými zájmy, které naopak svědčí urychlenému uzavření smlouvy (rozsudek č. j. 8 As 33/2024-76, bod 34). Jak Nejvyšší správní soud již dříve uzavřel, *„jen z toho důvodu, že určité situace jsou stereotypní a nevytváří přílišný prostor pro odlišení jednotlivých případů, nelze dovodit, že by nebylo namíste nařídit předběžné opatření“* (rozsudek č. j. 2 As 116/2024-68, bod 48). Zároveň ovšem taková tvrzení stěžovatelky neosvědčují zvýšenou intenzitu jejích zájmů na zamezení uzavření smlouvy do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem. Při hodnocení obecnosti tvrzení stěžovatelky Nejvyšší správní soud přihlédl zejména k tomu, že zadávací řízení probíhá formou řízení se soutěžním dialogem, přičemž do vyloučení stěžovatelky z řízení nebylo konečně určeno, jaké konkrétní plnění zadavatelka přesně požaduje. Jelikož nebyl konkretizován předmět plnění veřejné zakázky, nelze mimo jiné zcela konkretizovat ani výši případného ušlého zisku stěžovatelky. Potřebu zatímní úpravy poměrů snižuje jednak skutečnost, že zadavatelka podle vyjádření účastníků aktivně nesměruje k uzavření smlouvy, jednak předběžné opatření nařízené Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 4 As 153/2025. Nelze nicméně vyloučit, že zadavatelka ještě v průběhu řízení o kasační stížnosti v nyní projednávané věci dovede zadávací řízení až do fáze výběru dodavatele a (po vydání meritorního rozhodnutí ve starší věci sp. zn. 4 As 153/2025) k podpisu smlouvy na veřejnou zakázku, o čemž se ani Nejvyšší správní soud a konečně zejména stěžovatelka nemusí včas dozvědět. Neobstojí proto závěr, že by stěžovatelce vážná újma nehrozila. Pokud by byla stěžovatelka nucena podat nový návrh až po zániku předběžného opatření ve věci sp. zn. 4 As 153/2025, nebylo by možné garantovat, že účel kasačního přezkumu nebude zmařen.

[10] Naopak Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky ohledně zmaření vynaložených prostředků na procesní obranu a reputačního rizika a tyto okolnosti za osvědčenou hrozící újmu nepovažuje. Náklady na svoji procesní obranu stěžovatelka již vynaložila, nejedná se proto o hrozící újmu spojenou s případným uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku. Reputační riziko stěžovatelka spatřovala v tom, že by její ostatní

odběratelé mohli v případném zastavení správního řízení po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu spatřovat potvrzení nepravdivých výroků zadavatelky o zastaralosti stěžovatelkou nabízeného technického řešení. Dle Nejvyššího správního soudu takové závěry ze zastavení řízení vyvozovat nelze, obavy stěžovatelky, že tak učiní její stávající odběratelé, jsou hypotetické a nepravděpodobné, resp. stěžovatelka důvodnost těchto obav v řízení neosvědčila.

[11] I přes posledně uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelce hrozí vážná újma, přistoupil proto k poměřování této újmy oproti zájmům na urychlené uzavření smlouvy.

[12] Nejvyšší správní soud identifikoval zájem zadavatelky veřejné zakázky na tom, aby smlouva s vybraným uchazečem byla včas uzavřena a plnění podle ní v reálném čase uskutečněno. Zadavatelka požaduje informační systém s otevřeným API z toho důvodu, aby mohla některé části informačního systému rozvíjet interně, a tím ušetřit na nákladech spojených s rozvojem informačního systému. Realizace veřejné zakázky tak bude mít pro zadavatelku bezpochyby pozitivní přínos, případné nařízení předběžného opatření spočívajícího v zákazu uzavřít smlouvu toliko posune okamžik, kdy tento přínos nastane, o určitý čas. S ohledem na to, že podle aktuální situace lze rozhodnutí Nejvyššího správního soudu důvodně očekávat v řádu měsíců, nejde o budoucnost příliš vzdálenou.

[13] Nejvyšší správní soud dále přihlédl i k tomu, že v současnosti zadavatelka stále využívá dosavadní informační systém, který stěžovatelka nadále spravuje. Byť mohou být s provozem tohoto systému spojeny vyšší finanční náklady, případně jiné obtíže, nelze konstatovat, že by existovala nutná potřeba uzavření smlouvy a bezprostředního plnění veřejné zakázky. O tom svědčí i pasivita zadavatelky při pokračování v zadávacím řízení. Zadavatelka totiž podle vyjádření účastníků dosud nevyzvala dodavatele k podání nabídek. Nejvyšší správní soud tím kriticky nehodnotí zdrženlivost zadavatelky, která jistě může být i projevem opatrnosti. Pasivita zadavatelky nicméně nasvědčuje, že neexistuje akutní potřeba na plnění veřejné zakázky.

[14] V zadávacím řízení dosud nebyl vybrán dodavatel, nepřipadá tudíž v úvahu, že by předběžné opatření zasáhlo do práv vybraného dodavatele.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že převáží zájem stěžovatelky na odvrácení hrozící vážné újmy nad zájmem na uzavření smlouvy na veřejnou zakázku. Tento závěr podporuje též předběžné posouzení závažnosti a důvodnosti kasačních námitek a stěžovatelkou tvrzené vady správního řízení.

[16] Nejvyšší správní soud považuje za účelné nejprve vysvětlit, že při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření ve věcech veřejných zakázek v řízení u Nejvyššího správního soudu tento soud zkoumá důvodnost a závažnost kasačních námitek, a nikoliv námitek žalobních (jakkoliv § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek explicitně hovoří pouze o žalobních námitkách). Bylo by nelogické, aby Nejvyšší správní soud předběžně posuzoval žalobní body, které již krajský soud posoudil meritorně. Důvodnost a závažnost žalobních, resp. kasačních, bodů soud hodnotí proto, aby určil míru pravděpodobnosti, s jakou lze předpokládat zásah do správního řízení ze strany soudu. V řízení u Nejvyššího správního soudu je pak tato pravděpodobnost určena právě kasačními námitkami. Nejvyšší správní soud proto hodnotil jejich důvodnost a závažnost.

pokračování

[17] Podle judikatury obecně platí, že úsudek o tom, do jaké míry je pravděpodobné, že bude žalobě (kasační stížnosti) vyhověno, buď posiluje, nebo oslabuje intenzitu zájmu na zabránění uzavření smlouvy. Pokud by tak bylo možné dovodit, že existuje vyšší míra pravděpodobnosti, že žaloba (kasační stížnost) bude úspěšná, jednalo by se v kontextu dané věci o významný faktor, jenž by posiloval zájem na zabránění uzavření smlouvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 33/2024-76, bod 54).

[18] Kasační stížnost obsahuje námitky, které mohou vést ke zrušení napadeného rozsudku a správních rozhodnutí, resp. po předběžném zhodnocení je nelze *a priori* označit za zjevně nedůvodné. Stěžovatelka uvádí konkrétní důvody, ve kterých spatřuje nepřekoumatelnost napadeného rozsudku. Odůvodnění napadeného rozsudku přitom neobsahuje argumentaci, která by na první pohled vyvracela stěžovatelčiny výtky nedostatečného vypořádání žalobních námitek. Nejvyšší správní soud se tak bude muset k zodpovězení této otázky lépe seznámit s obsahem, strukturou a detailností žaloby, aby mohl učinit závěr o tom, zda se krajský soud vypořádal s jádrem žalobní argumentace a stěžejními žalobními body (v úvahu přichází i implicitní vypořádání). Takový postup však již překračuje hranice předběžného posouzení důvodnosti kasačních bodů. V případě, že by stěžovatelka byla s námitkou nepřekoumatelnosti úspěšná, vedlo by to ke zrušení napadeného rozsudku (případně i správních rozhodnutí), jedná se proto o námitku závažnou.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje též na vady správního řízení. Stěžovatelka uvádí citace z rozhodnutí o jejím vyloučení ze zadávacího řízení, o kterých uvádí, že jsou v rozporu se skutkovým stavem tak, jak jej žalovaný zjistil v nyní projednávané věci. K potvrzení nebo vyvrácení této kasační námitky, případně posouzení jejího významu pro důvodnost kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musí seznámit s obsahem správního spisu, který však v době rozhodování o předběžném opatření ani nemá k dispozici. Argumentace stěžovatelky je tak potenciálně důvodná a současně i závažná.

[20] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za osvědčené, že jsou splněny podmínky ve smyslu § 38 s. ř. s. v souběhu s § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek pro nařízení předběžného opatření spočívajícího v zákazu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku.

[21] Nejvyšší správní soud dodává, že v souladu se svou nedávnou judikaturou netrval na zaplacení kauce ve smyslu § 272b odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2025, č. j. 4 As 153/2025-49, bod 19, či ze dne 2. 9. 2025, č. j. 10 As 161/2025-102, bod 17).

[22] V souladu s § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost uložením povinnosti zaplatit poplatek v souvislosti s rozhodnutím soudu o návrhu na nařízení předběžného opatření. Podle položky č. 5 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je návrh na nařízení předběžného opatření zpoplatněn částkou 1 000 Kč.

[23] Nejvyšší správní soud proto výrokem II vyzval stěžovatelku ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek za podaný návrh na nařízení předběžného opatření.

[24] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu

QR Platba

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 1060418325.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Máte-li za to, že jsou u Vás splněny podmínky pro částečné či plné osvobození od soudních poplatků, můžete ve lhůtě stanovené pro zaplacení poplatku požádat soud o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu